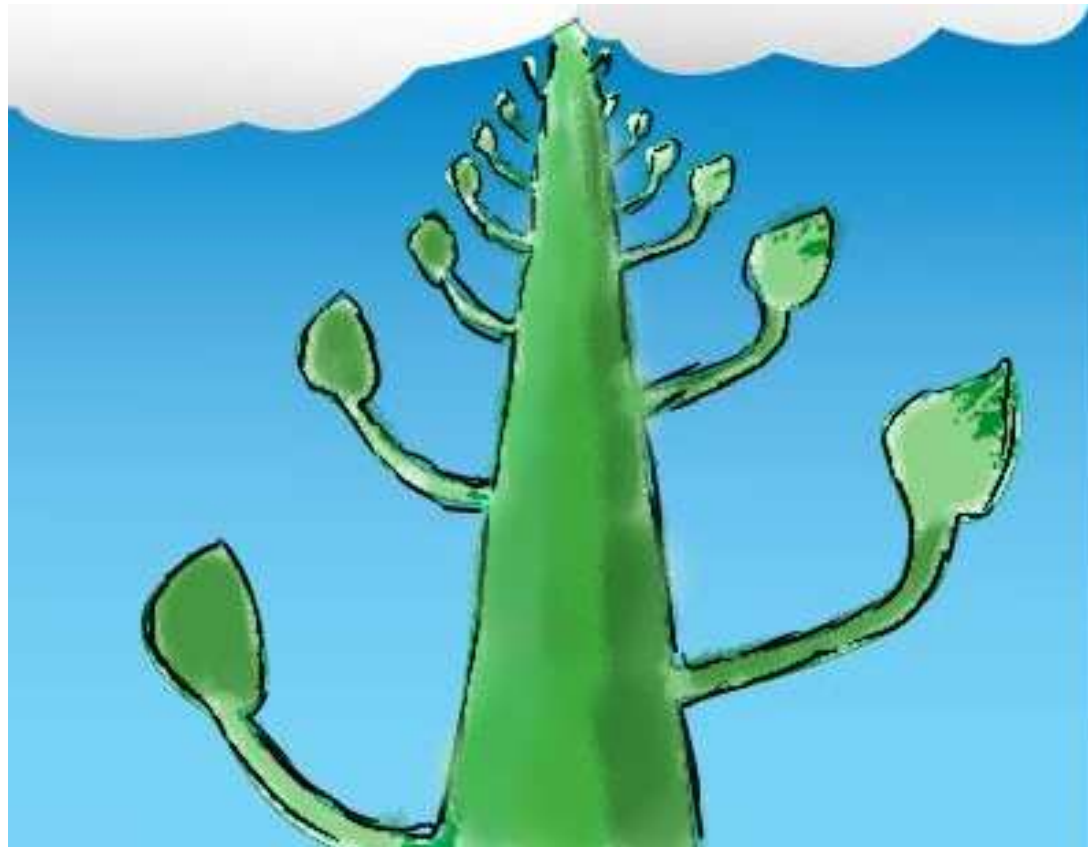

ג'ק וגבעול השעועעית

מאת ג'וסף ג'קובס

ערוך ומצויר על ידי רפאל קון

אך יום אחד הפרה כבר לא נתנה חלב.
האלמנה אמרה: "מה נעשה עכשיו?
מה נעשה עכשיו?"
"אין דבר אמא" אמר ג'ק "אלך ואמצא
עבודה."

פעם חיה אלמנה עניה. היו לה רק בן
בשם ג'ק ופרה אחת. הם התפרנסו רק
מהחלב שנתנה הפרה כל בוקר. כל
יום הם הביאו את החלב לשוק, מכרו
אותו וכך היה להם כסף לחיות.

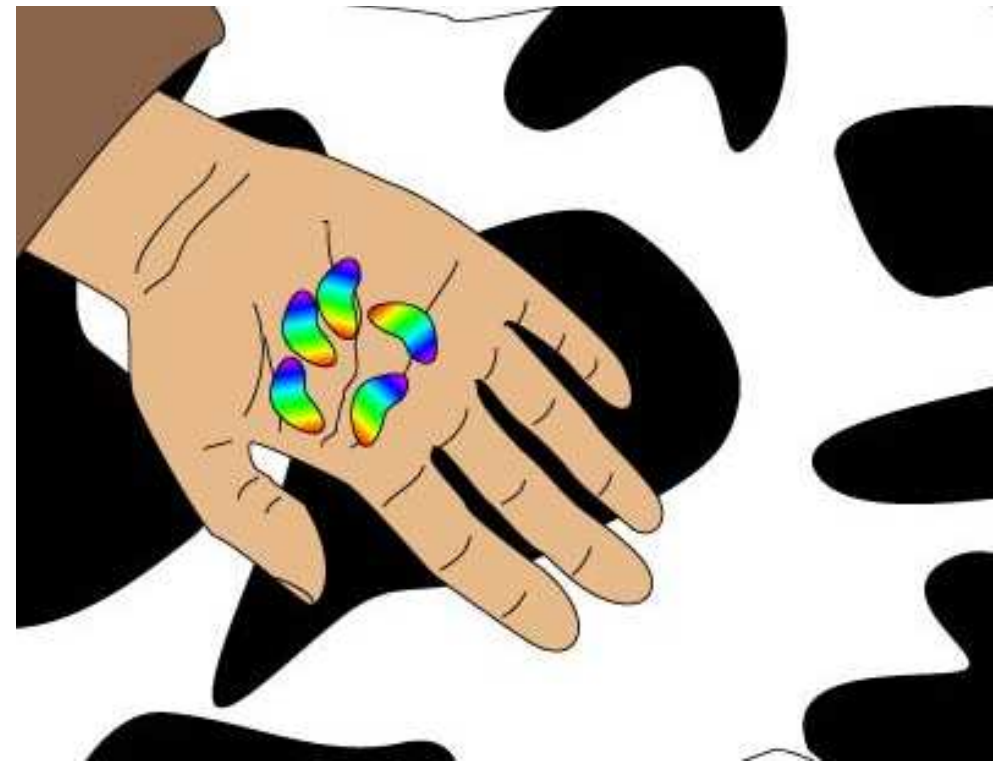
הוא לא הגיע רחוק כשפגש בדרך איש זקן מוזר. "בוקר טוב ג'ק" אמר האיש. ג'ק לא הכיר אותו והשתומם שהאיש יודע את שמו. אך הוא היה בחור מנומס וענה "בוקר טוב גם לך."

"ניסית זאת כבר קודם" אמרה אמה "איש לא רצה לתת לך עבודה. אנו חייבים למכור את הפרה. אז יהיה לנו כסף." אז ג'ק לקח את החבל שלצווארה של הפרה ויצא לכוון השוק.

"אלה השעועיות" אמר האיש. הוא הוסיף "אם אתה חכם כזה אני מוכן להתחלף. שעועיות אלה תמורת הפרה." "בשום אופן לא" אמר ג'ק "אלה לא חילופים הוגנים." "כן" אמר האיש "אבל אתה אינך יודע מה הן שוות.

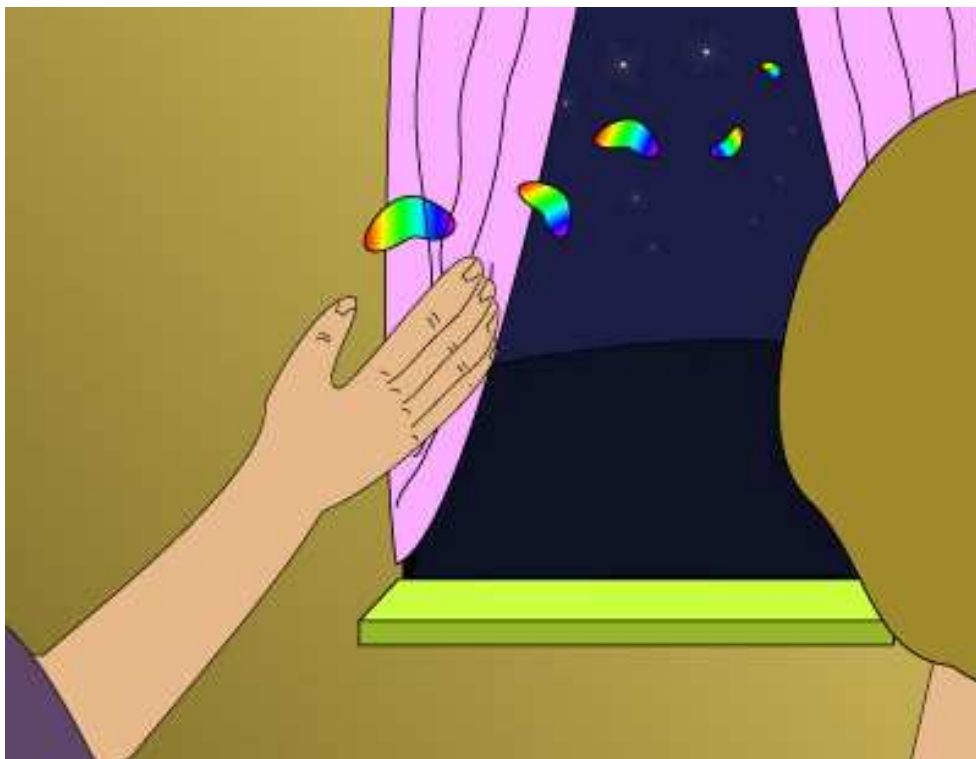
הזקן שאל אותו "איך תחלק חמש שעועיות?" וג'ק ענה מיד "שתיים בכל יד ואחת בפה." "אתה צודק" אמר האיש "והנה השעועיות." הוא הושיט את ידו ובה חמש שעועיות בעלות צורה מוזרה.

הוא היה עייף אבל מרוצה. אמא שלו
שאלה "איך זה שחזרת כל כך מוקדם?
ואני רואה שהפרה לא איתך. מכרת
אותה. כמה קיבלת בשבילה?"
"לא תנחשי אף פעם, אמא" אמר ג'ק
מרוגש.

אם תזרע אותן הערב, למחרת הם יגיעו
עד השמיים. "באמת?" שאל ג'ק. "כן,
אם יתברר שזה לא כך, אחזיר לך את
הפרה." "טוב, זה נראה לי" אמר ג'ק.
הוא נתן לו את החבל של הפרה ואת
השעועיות הכניס לכיס.
ג'ק התחיל ללכת הביתה.

"מה?" קראה אמו "בשביל אלה נתת
את הפרה. השתגעת? היא הייתה
פרה גדולה וכולה בשר שמן. עכשיו
אנו אבודים." היא זרקה את השעועית
דרך החלון.
"לך מיד למיטה. לא תקבל היום
לאכול."

אמא קראה בהתרגשות "חמש
מטבעות זהב? לא, וודאי עשר."
"אמרתי שלא תנחשי" אמר ג'ק "ראי
את השעועיות האלה היפות. הן
קסומות."

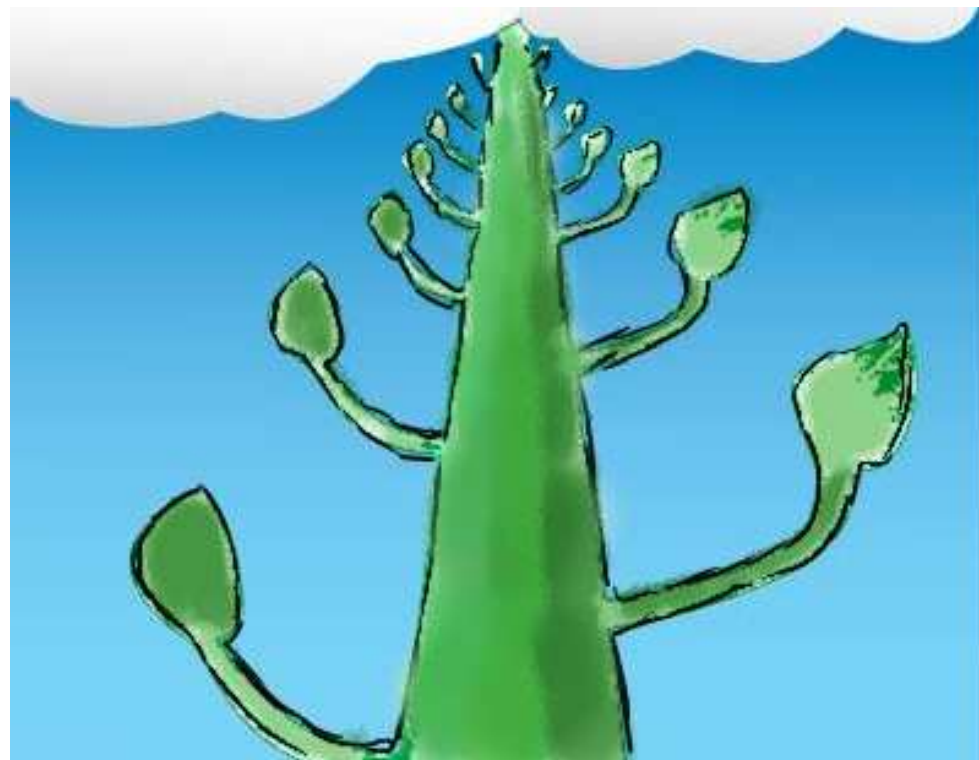
כשהתעורר למחרת ראה שמשהו
בחלון מסתיר את השמש. הוא קפץ
לראות. ומה אתם חושבים שראה שם.
כן את השעועית שאמו זרקה בערב.

ג'ק עלה לעליית הגג שם היה לו חדר.
הוא הצטער מאוד שהרגיז את אמו.
הוא היה גם רעב. הוא נשכב מהר
למיטה ונרדם.

הגבעול היה קרוב לחלוננו של ג'ק. הוא יצא אליו והתחיל לטפס. הוא טפס וטפס, עבר את העננים והגיע עד השמיים. שם הוא ראה דרך רחבה. היא הייתה יציבה מספיק והוא הלך בה.

השעועית צמחה לגבעול גבוה. הוא עלה ועלה דרך העננים עד השמיים, אז הזקן אמר אמת.

"אתה רוצה ארוחת בוקר" אמרה האישה "זה אתה תהיה לארוחת בוקר אם לא תברח מהר. בעלי הוא מפלץ אוכל-אדם. הוא אוהב מאוד נערים מטוגנים על קלי. יותר טוב שתלך מכאן."

הוא הלך עד שהגיע לבית גדול. על המפתן עמדה אישה גבוהה. ג'ק לא אכל בערב הקודם ולכן היה רעב מאוד. הוא אמר לאישה "בוקר טוב, אולי תתני לי דבר מה לארוחת בוקר?"

"בומפ, בומפ, בומפ". כל הבית רעד.
"וי" אמרה אשת המפלץ "הנה בעלי
חוזר, בוא מהר, תסתתר כאן בתנור"
והכניסה אותו לשם בדיוק כשהמפלץ
נכנס לבית.

"אנא, גבירתי, תני לי משהוא לאכול.
לא אכלתי מאתמול בבוקר. עדיף
להיות מטוגן מאשר למות מרעב."
האישה הכניסה אותו למטבח ושם
נתנה לו קצת לחם, גבינה וכוס חלב.
ג'ק עוד לא גמר לאכול כשנשמעו
צעדים כבדים בחוץ

הוא חרק בשיניים עד כי ג'ק רעד בתנור
החם.
"אני מרגיש אדם. אני מריח דם של אדם.
אם הוא חי ואם הוא מת ארטש את
עצמותיו כדי לעשות ממנו לחם."

הוא היה באמת גדול. שלושה עגלים היו
תלויים מחגורתו. הוא הוריד אותם ואצר
לאישה "בשלי לי שניים מאלה לארוחת
בוקר." הוא רחרח את האוויר. ורחרח
שוב. "הה.. מה הריח הזה?"

ג'ק היה כבר מוכן לצאת מהתנור כדי לברוח, אך האישה אמרה "עוד לא, המתן עד שהוא יירדם. הוא תמיד נרדם אחרי הארוחה."

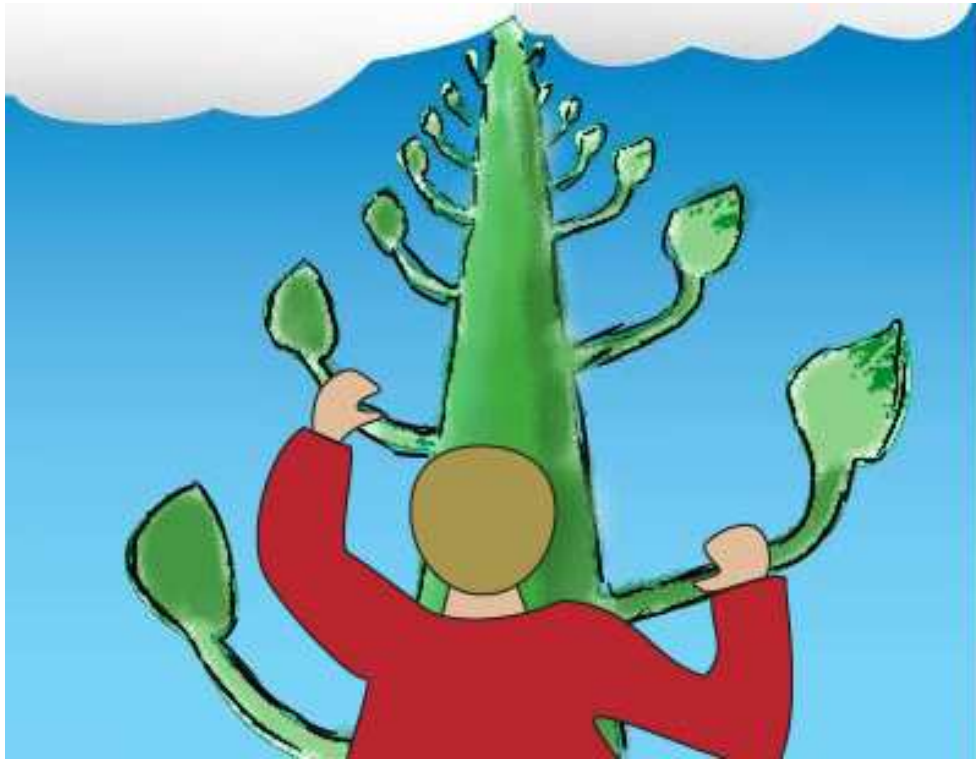
"שטויות" אמרה האישה "אתה חולם. או אולי אתה מריח את ארוחת הערב של אתמול. אתה זוכר את הנער הקטן שטעם לך כל כך. הנה, התרחץ ותסתדר ויד שתחזור אכין לך ארוחה." המפלץ הלך תוך רחרוח.

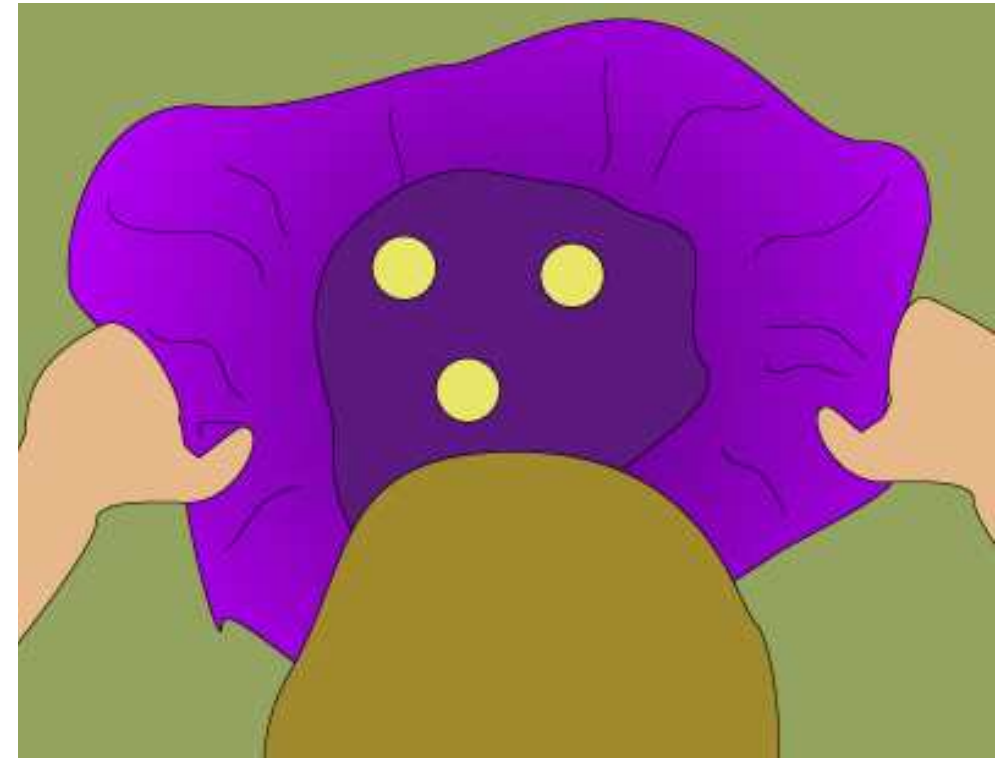
ג'ק זחל מהתנור. כשעבר ליד המפלץ הוא לקח שק מטבעות אחד. הוא חזר לגבעול השעועית וירד עד שהגיע הביתה. בבית סיפר לאמא את ההרפתקה "צדקתי באשר לשעועיות, הן באמת קסומות."

אחרי שאכל את ארוחת הבוקר שלו ניגש המפלץ לארון. משם הוציא שני שקים מלאי מטבעות זהב. הוא התחיל לספור את המטבעות ותוך כדי כך התחיל לנמנם. כעבור רגע הוא כבר נחר, עד שכל הבית רעד.

בוקר אחד הוא קם מוקדם יצא החוצה
והתחיל לטפס. הוא טיפס וטיפס דרך
העננים עד שהגיע לשמיים ומצא שם שוב
את הדרך הרחבה. הוא הלך והלך עד
שהגיע לבית שבו היה כבר קודם.

עם הזהב שהיה בשק יכלו ג'ק ואמו לחיות
בנחת זמן רב. אך בסוף השק התרוקן
וג'ק החליט לעלות שוב כדי לנסות את
מזלו.

"אני רעב מדי כדי לדבר. אספר לך על כך,
אחרי שאוכל משהו. האישה הייתה
סקרנית לדעת מה קרה והיא נתנה לו
שוב לאכול. ושוב נשמעו צעדים "בומפ"
של המפלץ. שוב הסתתר ג'ק בתנור.
"שלום" אמר ג'ק "אנא תני לי דבר מה
לאכול."

"לך מכאן, נערי" אמרה האישה "אחרת
בעלי יאכל אותך לארוחת בוקר. אבל..
הרי היית כבר אצלנו. ובעלי מחפש עדיין
את שק המטבעות שלו."

אחרי שהמפלץ אכל הוא גיהק ואמר
"אישה הביאי לי את התרנגולת שמטילה
ביצי זהב." היא הביאה לו תרנגולת זהב
יפהפיה. המפלץ החזיק אותה ואמר
"תטילי". התרנגולת קרקרה קצת והטילה
ביצה עשויה כולה זהב.

הכל התנהל כפי שהיה בביקורו הראשון
בבית הזה. המפלץ נכנס למטבח וקרא
"אני מרגיש ריח של בן-אדם. אם הוא חי
ואם הוא מת, ארטש את עצמותיו ואפה
מהן לחם." ואז אכל שלושה שוורים
אפויים לארוחת הבוקר.

ג'ק זחל מהתנור ותפס את התרנגולת
והתקדם איתה אל הדלת. אך התרנגולת
לא הייתה שקטה. היא קרקרה והמפלץ
התעורר. כשג'ק יצא מהבית שמע את
המפלץ קורא "אישה, אישה, מה עשית
עם תרנגולת זהב שלי?"

המפלץ ציווה על התרנגולת להטיל עוד
כמה ביצי זהב. ואז התחיל לנמנם וכעבור
רגע נחר כך שכל הבית רעד.

אך ג'ק לא הסתפק בביצי הזהב. הוא החליט לעלות שוב על גבעול השעועית. הוא קם יום אחד בבוקר ועלה שוב. הוא טיפס וטיפס עד שהגיע לצמרת.

אך זה היה הכל שג'ק שמע. הוא רץ אל גבעול השעועית וירד מהר למטה. כשהגיע הייתה הראה לאמו את התרנגולת. הוא שם אותה על השולחן ואמר "תטילי" והתרנגולת הטילה ביצת זהב. כל פעם שג'ק אמר "תטילי" התרנגולת הטילה עוד ועוד ביצי זהב. אמא של ג'ק הייתה מאושרת.

שוב נשמעו צעדים של המפלץ. הוא
נכנס יחד עם אישתו. "אני מרגיש ריח של
בן-אדם" קרא "אני מריח אותו.

הפעם הוא התחכם ולא הלך לביתו של
המפלץ. כשהגיע קרוב לבית הסתתר
תחילה אחרי שיח. הוא ראה איך האישה
יוצאת עם דלי כדי להביא מים ואז התגנב
לבית והסתתר בסיר נחושת גדול.

אחרי שהמפלץ אכל הוא קרא לאישתו
"אישה, הביאי לי את נבל הזהב שלי."
היא הביאה לו את הנבל והוא שם אותו
על השולחן ואמר "זמר!" והנבל התחיל
לזמר בקול נהדר, ועשה כך עד שהמפלץ
נרדם. ושוב הבית רעד כולו מנחירותיו.

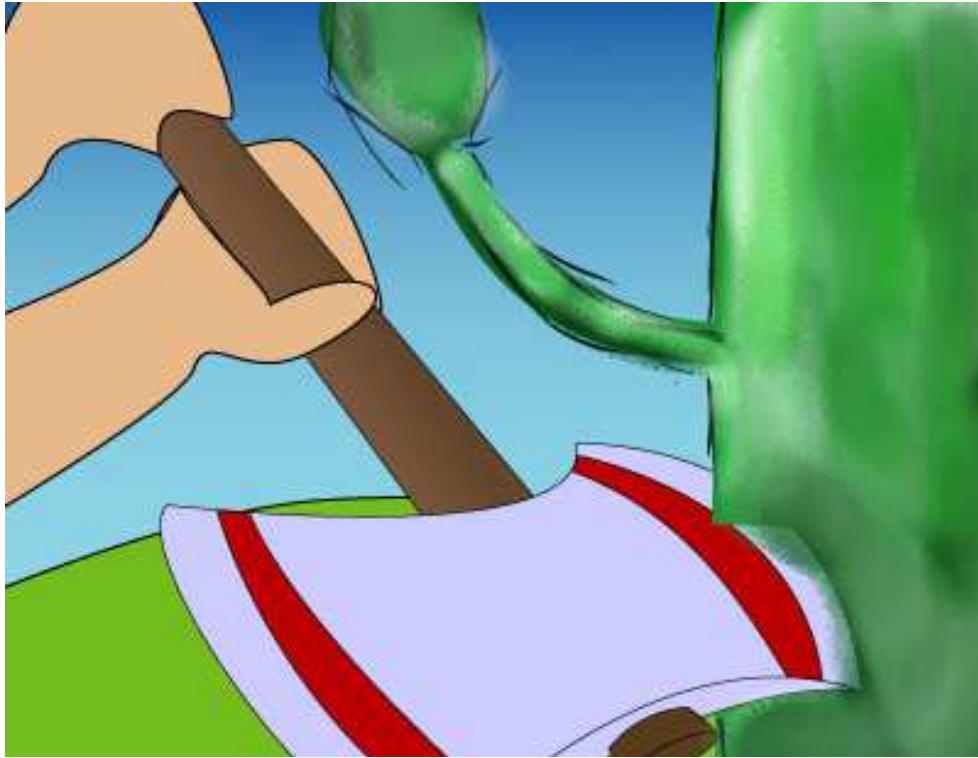
"אולי זה שוב הנוכל הקטן שגנב את
הזהב ואת התרנגולת. בוא נביט אם הוא
לא מסתתר בתנור." הם הסתכלו בתנור
אך ג'ק לא היה שם. אמרה האישה "אתה
שוב מריח את ריח הנער שבישלתי
בשבילך אתמול. שכחתי."

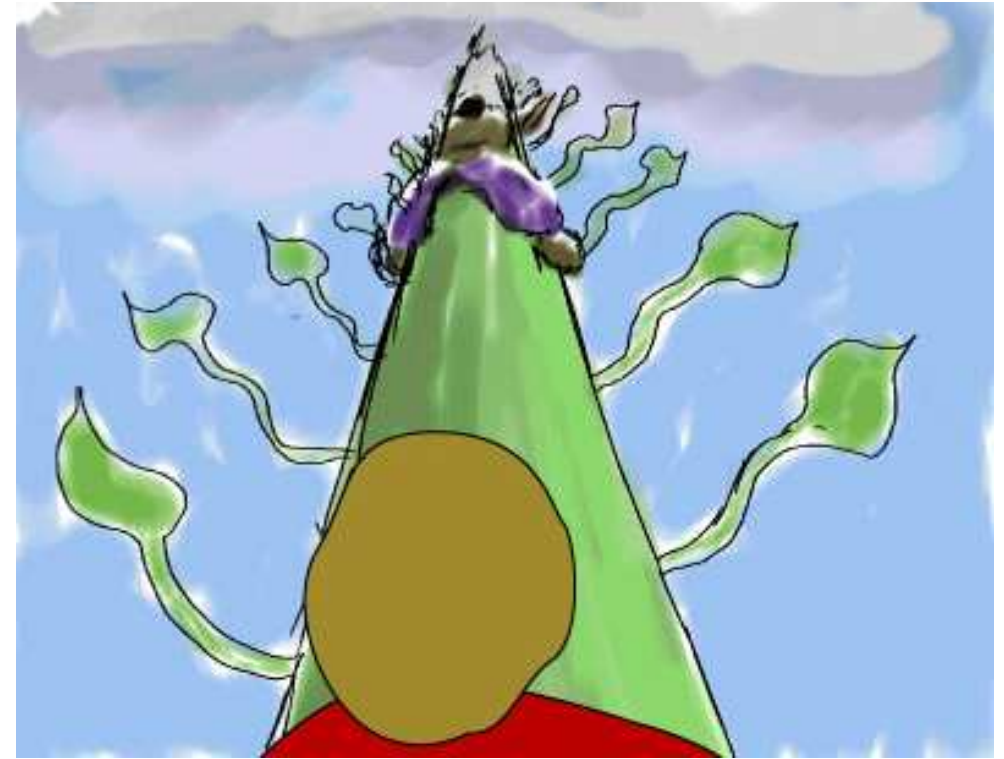
המפלץ התחיל לעלות אף הוא על גבעול,
שרעד כולו מכובד משקלו.
הוא חטף את הנבל ורץ איתו אל הדלת.
אך הנבל התחיל לצעוק "אדוני, אדוני!"
המפלץ התעורר וראה את ג'ק בורח עם
הנבל.

ג'ק הרים את מכסה הסיר בשקט. הוא
יצא וזחל על ארבע עד שהגיע לשולחן.
ג'ק רץ מהר כמה רק יכול היה. המפלץ רץ
אחריו והתקרב כל פעם יותר. הנבל קרא
שוב "אדוני, אדוני!"
כשג'ק הגיע לגבעול השעועית, המפלץ
היה מיד אחריו.

אבל ג'ק קפץ מהגבעול, לקח אותו ממנה והתחיל לחטוב בכוח. המפלץ הרגיש שגבעול השעועית רועד כולו. הוא עצר כדי לראות מה קורה. אך ג'ק נתן עוד מכה עם הגרזן והגבעול התמוטט ונפל.

אבל ג'ק ירד במהירות. אחריו ירד המפלץ אך לאט יותר. כשג'ק הגיע למטה קרא "אמא, הביאי לי מהר גרזן." אמו של ג'ק יצאה עם הגרזן. היא ראתה את המפלץ שכמעט והגיע לג'ק ונעמדה מפוחדת.

ג'ק הראה לאמו את נבל הזהב. הם
התחילו להציג לכולם את הנבל ומכרו גם
את ביצי הזהב.
ג'ק ואמו נעשו עשירים מאוד. וחיו עוד זמן
רב.

המפלץ נפל ושבר את ראשו. גבעול
השעועית נפל עליו.